

REPUBLIKA E KOSOVËS / REPUBLIKA KOSOVO

GŽ. br. 4080/2017

APELACIONI SUD KOSOVA, u veću sudija: Nenad Lazić, predsednik veća, Kujtim Pasuli i Makifete Saliuka, članovi veća, u pravnoj stvari tužilje A. U. iz sela Č., Opština G., koju po punomoćju zastupa advokat H. K. iz G., protiv tuženog F. G. iz sela V., sa prebivalištem u M., koga po punomoćju zastupa advokat R. K. iz P., po predmetu spora – radi deobe zajedničke imovine, odlučujući po žalbi punomoćnika tuženog, protiv Presude Osnovnog Suda u Đakovici – Ogranak u Mališevu P.br.106/13 od 12.08.2016. godine, u sednici veća od 11.01.2021. godine, doneo je

PRESUDU

- I. **DELIMIČNO SE USVAJA kao osnovana** žalba punomoćnika tuženog, te se Presuda Osnovnog Suda u Đakovici – Ogranak u Mališevu P.br.106/13 od 12.08.2016. godine, u stavu II dispozitiva, u delu gde se odlučuje o kamati, **PREINAČUJE** na način da se dosuđena kamata ima obračunati od 28.08.2016. godine, umesto od 16.06.2016. godine.
- II. U preostalom delu se žalba punomoćnika tuženog **ODBIJA neosnovana**, a Presuda Osnovnog Suda u Đakovici – Ogranak u Mališevu P.br.106/13 od 12.08.2016. godine **POTVRĐUJE**.

Obrazloženje:

Ožalbenom presudom, u stavu I dispozitiva, usvojen je kao osnovan tužbeni zahtev tužilje A. U. iz G., sa prebivalištem u P., te je utvrđeno da je tužilja u toku zajedničkog života sa tuženim doprinela sticanju nepokretne imovine, i to stan površine 60 m², koji se nalazi u naselju „G.“, kod škole, lamela 3, treći sprat, broj 3, u iznosu od 26.600,00 Evra.

Stavom II dispozitiva ožalbene presude obavezan je tuženi F. G. iz M., naselje „G.“ da na ime doprinosa u sticanju imovine u braku nadoknadi tužilji iznos od 16.046,91 Evra, a sve to sa kamatom od 8%, počevši od 16.06.2016. godine, odnosno od dana veštačenja, pa do konačne isplate.

Stavom III dispozitiva ožalbene presude obavezan je tuženi da delimično isplati troškove postupka, odnosno iznos od 810 Evra, dok će svaka strana snostiti ostale troškove postupka u iznosu od 600 Evra, na ime veštačenja grupe veštaka S. B., V. I. i D. A., koje su dužni tužilja i tuženi da plate po pola, odnosno po 300 Evra, a sve to u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja, dok je odbijen iznos od 945 Evra na ime troškova postupka koje je tražila tužilja za sudska zastupanja.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku uložio punomoćnik tuženog zbog bitnih povreda odredbi ZPP-a, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, i zbog pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se ožalbena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje.

Apelacioni Sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 194 Zakona o Parničnom Postupku (ZPP), te je nakon proučavanja spisa predmeta našao:

Žalba je delimično osnovana.

Prema stanju u spisima predmeta proizilazi da je tužilja tužbom od 11.04.2013. godine pokrenula parnični postupak protiv tuženog, po predmetu spora radi deobe bračne tekovine. Tužilja je, potom, predložila izdavanje mere obezbeđenja, a prvostepeni je sud, potom, nakon održane rasprave rešenjem P.br.106/13 od 04.12.2014. godine usvojio predlog tužilje i izdao meru obezbeđenja kojom je protivpredlagaču-ovde tuženom, zabranio pravni promet i opterećenje stana, koji se nalazi u M., u naselju ..., lamela 3, sprat 3, stan broj 3, površine 60 m². Prvostepeni je sud, potom, obzirom da je tuženi u odgovoru na tužbu od 23.01.2015. godine osporio tužbeni zahtev, otpočeo postupak radi odlučivanja o tužbenom zahtevu, a po predlogu punomoćnika tužilje, Rešenjem P.br.106/13 od 30.03.2015. godine, odredio veštačenje od strane veštaka finansijske struke. Predmet veštačenja je vredost imovine stečene u braku i udeo tužilje u sticanju iste. Za veštaka je određen A. B.. Veštak je po obavljenom veštačenju dostavio prvostepenom sudu pisani nalaz i mišljenje, a isti je veštak i saslušan pred prvostepenim sudom na ročištu od 11.11.2015. godine. Obzirom da je tuženi osporio navedeno veštačenje, te predložio novo, to je prvostepeni sud na ročištu od 28.12.2015. godine odredio novog veštaka u ličnosti B. I. . Veštak je po obavljenom veštačenju dostavio prvostepenom sudu svoj nalaz i mišljenje, a isti je i saslušan pred prvostepenim sudom na ročištu od 27.01.2016. godine. Obzirom na neslaganja između dva veštačenja, i obzirom da nije bilo moguće sprovesti usaglašavanje istih, jer je jedan od veštaka u međuvremenu preminuo, to je prvostepeni sud na ročištu od 26.02.2016. godine odredio superveštačenje, odnosno veštačenje od strane grupe veštaka. Grupa veštaka je po obavljenom veštačenju dostavila prvostepenom sudu svoj nalaz i mišljenje, a predstavnik grupe veštaka je saslušan pred prvostepenim sudom na ročištu od 21.07.2016. godine. Podneskom od 21.07.2016. godine, punomoćnik tužilje je precizirao tužbeni zahtev, prvostepeni je sud potom, izveo dokaze, i na osnovu istih se utvrđuje sledeće činjenično stanje: Tužilja i tuženi su bili u bračnoj zajednici od 10.03.2004. godine, sve do 17.12.2013. godine, kada je brak pravosnažno razveden i to presudom Osnovnog suda u Đakovici – Ogranak u Mališevu P.br.43/13 od 25.07.2013. godine, koja je presuda potvrđena presudom Apelacionog suda

Gž.br.2583/13 od 17.12.2013. godine. U braku tužilje i tuženog, 31.05.2006. godine, rođeno je muško dete E. G., koji je navedenom presudom poveren na staranje i vaspitanje majci deteta, ovde tužilji. Takođe je navedenom presudom uređen kontakt tuženom sa detetom, a tuženi je obavezan na plaćanje doprinosa u izdržavanju deteta u iznosu od 50 Evra mesečno. Tužilja je zaposlena u Domu Zdravlja u M., kao medicinska sestra, dok je tužilac zaposlen u KEK, ad, kao električar, a nakon radnog vremena radi i dopunski posao u privatnoj režiji, i to instalaciju električne mreže. U braku tužilje i tuženog kupljen je stan koji se nalazi u M., u naselju „G.“, lamela 3, sprat 3, stan broj 3, površine 60 m². Predmetni stan je kupljen 2010. godine za cenu od 30.000 Evra. Prema nalazu veštaka A. B. doprinos tužilje u sticanju bračne tekovine je utvrđen na 23.229,61 Evra. Nasuprot tome, prema nalazu veštaka B. I. doprinos tužilje u sticanju bračne tekovine je 35,786%, te je ovaj veštak predložio da se tužilji na ime bračne tekovine isplati polovina sadašnje vrednosti predmetnog stana, koji on procenjuje na 28.500 Evra, odnosno 14.250 Evra. Obzirom na, kao što je već rečeno, neslaganja u ova dva veštačenja, te nemogućnost sučeljavanja veštaka, to je prvostepeni sud odredio veštačenje od strane grupe veštaka, u sastavu I. B., V. I. i D. A.. Prema superveštačenju, tužilja je za vreme trajanja bračne zajednice doprinela istoj sa 35.155,10 Evra, dok je tuženi doprineo sa 35.657,60 Evra. Takođe, veštaci utvrđuju da je vrednost predmetnog stana trenutno 26.600 evra, te da je na tužilji ostala obaveza vraćanja kredita podignutog radi kupovine istog stana u iznosu od 5.493,92 Evra. Na kraju, grupa veštaka je mišljenja da tužilji na ime doprinosa u bračnoj tekovini tuženi valja isplatiti iznos od 16.046,96 Evra. Pri tako utvrđenom činjeničnom stanju, prvostepeni je sud našao da je tužbeni zahtev osnovan, te je isti usvojio i odlučio na način kako je napred navedeno.

Ispitujući ožalbenu presudu Apelacioni sud je našao da ista nije zahvaćena bitnim povredama odredbi ZPP-a na koje je žalbeni sud dužan da pazi po službenoj dužnosti, a žalbom se neosnovano ukazuje na bitnu povredu odredbi ZPP-a iz člana 182 stav 2 tačka n), jer je pobijana presuda u dovoljnoj meri jasna i razumljiva, dispozitiv iste je izvršiv, i u skladu sa razlozima o bitnim činjenicama datim u obrazloženju, a razlozi o bitnim činjenicama su u logičnoj vezi sa izvedenim dokazima. Nije osnovana primedba u žalbi da je nejasno da li prvostepeni sud usvaja tužbeni zahtev u celosti ili delimično, jer bi u ovom drugom slučaju, morao postojati i stav dispozitiva u kome se navodi koji se deo tužbenog zahteva odbija. Obzirom da takvog stava nema logično je da je tužbeni zahtev usvojen u celosti.

Nejasno je ukazivanje u žalbi na bitnu povredu iz člana 182 stav 2 tačka o) ZPP-a, jer Apelacioni sud nalazi da se prvostepeni sud prilikom odlučivanja kretao u okvirima postavljenog tužbenog zahteva, koji je preciziran podneskom od 21.07.2016. godine, a u žalbi se ne daju detaljnija objašnjenja u vezi ovog navoda.

Činjenično stanje, onako kako je napred navedeno, je pravilno i u dovoljnoj meri utvrđeno od strane prvostepenog suda, te su žalbeni navodi kojima se ukazuje na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje neosnovani. Pri tome, neke od činjenica nisu ni sporne među parničnim stranama, a odlučne činjenice je prvostepeni sud utvrdio na osnovu nalaza i mišljenja grupe veštaka, i Apelacioni sud smatra da valja pokloniti veru ovom veštačenju, te da je isto urađeno stručno i profesionalno, po

najboljem znanju i umeću angažovanih veštaka, a u skladu sa pravilima nauke i veštinama struke kojom se veštaci bave.

Pri tako utvrđenom činjeničnom stanju, Apelacioni sud nalazi da je na nesumnjiv način pred prvostepenim sudom utvrđeno da je u toku trajanja braka tužilje i tuženog stečena zajednička imovina u smislu člana 47, u vezi sa članom 50 stav 2 Zakona o porodici. Obzirom da među parničnim stranama nema sporazuma o deobi zajedničke imovine, to je prvostepeni sud morao vrednosti iste utvrđivati shodno članu 55 u vezi sa članom 54 navedenog Zakona. Pri tome, Apelacioni sud napominje da podnosilac žalbe ne može smetnuti s uma činjenicu da je na tužilji ostala obaveza vraćanja kredita iznosa preko 5000 Evra. Iz navedenog Apelacioni sud nalazi da je materijalno pravo pravilno primenjeno od strane prvostepenog suda, te je pobijanu presudu u ovom delu potvrdio.

Međutim, kada je reč o kamati ista se ima primeniti u smislu člana 382 ZOO, koji u stavu 2 određuje kamatnu stopu, a u stavu 1 upotrebljava formulaciju „dužnik koji zadocni u ispunjenju novčane obaveze“. Shodno tome, tuženi je novčanu obavezu stekao danom donošenja prvostepene presude, te istekom paritivnog roka za ispunjenje iste pada u docnju. Dakle, shodno navedenom kamata se ima obračunati od 28.08.2016. godine, jer je tog dana isticao rok za dobrovoljno ispunjenje dugovanja.

Zbog napred navedenog, Apelacioni sud Kosova je našao da je žalba punomoćnika tuženog delimično osnovana, te je istu u jednom delu usvojio, a u preostalom odbio, a prvostepenu presudu u jednom delu preinačio, a u preostalom potvrdio, i uz primenu člana 195 stav 1 tačke d) i e) ZPP-a odlučio kao u dispozitivu.

APELACIONI SUD KOSOVA
G.Ž.br. 4080/2017 od 11.01.2021. godine

PRESEDNIK VEĆA, SUDIJA
Nenad Lazić
